

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/4/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8821200209
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8821200209.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a z členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: F. F., N.. XX.XX.XXXX, C.T. A. D. XXX, XXX XX D., o zaplatenie 199,80 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 23.08.2021 č. k. 5Csp/10/2021 - 93 jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 199,80 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 199,80 eur od 10.09.2020 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 37,69 eur a náhrady trov konania.
2. Okresný súd Prešov ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalobu zamietol. Žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.
3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa ust. § 43 ods. 1 písm. a) a d), ods. 2 písm. a), § 44 ods. 1, ods. 8 písm. b), ods. 12 zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov účinného v čase uzatvorenia zmluvy a dodatku, § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5 a 11, § 54 ods. 1, 2, § 126 ods. 1, § 488, § 489, § 491 ods. 1, § 517 ods. 1, 2, § 524 ods. 1, 2, § 526 ods. 1, § 544 ods. 1 a 2, § 663, § 671, § 682 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník alebo „OZ“), § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a čl. 3 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.
4. Súd svoje rozhodnutie odôvodnil zistením, že právny predchodca žalobcu, obchodná spoločnosť F. B., s.r.o., uzavrel so žalovanou dňa 04.08.2015 zmluvu, ktorou sa právny predchodca žalobcu, obchodná spoločnosť F. B., s.r.o., zaviazal zriadiť a poskytovať služby žalovanej a žalovaná sa zaviazala platiť cenu a poplatky v zmysle zmluvy. Predmetom zmluvy je služba Satelit Štandard: 9,60 eur/mesiac. Zároveň bolo v zmluve dohodnuté poskytovanie dvoch kusov HD STB, prenájom každého po 1,50 eur za mesiac, aktivačný poplatok 26,50 eur jednorázovo pre každé zariadenie, základná inštalácia technikom 50 eur jednorázovo. Podľa záverečných ustanovení zmluvy predstavovali pokuty v zmysle platného Cenníka: a. Za stratu, nevrátenie alebo poškodenie STB zariadenia v prenájme zo strany Účastníka 50,- eur, b. Za stratu, nevrátenie alebo poškodenie Smart karty zo strany Účastníka 19,90 eur, c. Za stratu,

nevrátenie alebo poškodenie zdrojového kábla, resp. adaptéra 10,00 eur, d. Za stratu, nevrátenie alebo poškodenie diaľkového ovládača zo strany Účastníka 9,90 eur, e. Pokuta za nedodržanie doby splatnosti uvedenej na faktúre 3,00 eur. Podľa Preberacieho protokolu Služba Satelitnej televízie-N. F. zo dňa 04.08.2015 je zrejmé, že žalovaná prebrala osobne pri podpise Preberacieho protokolu zariadenie vo vlastníctve F. B., s.r.o. : W. HD STB a Smart Karta, druhé HD STB a Smart Karta, 2 ks diaľkových ovládačov, konzola, Satelitná anténa, 2 ks zdrojový kábel a adaptér. Faktúrou č. XXXXXXXXXXXX so splatnosťou 10.04.2016 žalobca žalovanej fakturoval sumu 12,60 eur za nájom prvého a druhého HD STB a Satelit Štandard. Faktúrou č. XXXXXXXXXXXX so splatnosťou 10.05.2016 žalobca žalovanej fakturoval sumu 14,90 eur za prerušenie poskytovania služby pre neplatenie. Faktúrou č. XXXXXXXXXXXX so splatnosťou 10.9.2016 žalobca žalovanej fakturoval sumu 15 eur za nájom prvého a druhého HD STB. Faktúrami č. XXXXXXXXXXXX na sumu 3,00 eur so splatnosťou 10.10.2016, č. XXXXXXXXXXXX na sumu 3,00 eur so splatnosťou 10.11.2016, č. XXXXXXXXXXXX na sumu 3,00 eur so splatnosťou 10.12.2016, č. XXXXXXXXXXXX na sumu 3,00 eur so splatnosťou 10.01.2017, č. XXXXXXXXXXXX na sumu 3,00 eur so splatnosťou 10.02.2017, č. XXXXXXXXXXXX na sumu 3,00 eur so splatnosťou 10.03.2017, č. XXXXXXXXXXXX na sumu 3,00 eur so splatnosťou 10.04.2017, č. XXXXXXXXXXXX na sumu 3,00 eur so splatnosťou 10.05.2017, č. XXXXXXXXXXXX na sumu 3,00 eur so splatnosťou 10.06.2017, č. XXXXXXXXXXXX na sumu 3,00 eur so splatnosťou 10.07.2017, č. XXXXXXXXXXXX na sumu 3,00 eur so splatnosťou 10.08.2017, č. XXXXXXXXXXXX na sumu 3,00 eur so splatnosťou 10.09.2017, č. XXXXXXXXXXXX na sumu 3,00 eur so splatnosťou 10.10.2017, č. XXXXXXXXXXXX na sumu 3,00 eur so splatnosťou 10.11.2017, č. XXXXXXXXXXXX na sumu 3,00 eur so splatnosťou 10.12.2017, právny predchodca žalobcu fakturoval žalovanej za nájom prvého a druhého HD STB. Faktúrou č. XXXXXXXXXXXX so splatnosťou 10.2.2018 žalobca žalovanej fakturoval sumu 312,30 eur za aktivačný poplatok za STB sumu 26,50 eur, pokutu za nevrátenie Scart kábla sumu 6 eur, pokuta - nevrátenie diaľkového ovládača sumu 20,- eur, pokuta nevrátenie koncového zariadenia sumu 100,- eur, pokuta nevrátenie smart karty sumu 39,80 eur, pokuta nevrátenie zdrojového kábla sumu 20,- eur, pokuta za porušenie záväzku viazanosti v sume 50,- eur a základnú inštaláciu technikom sumu 50,- eur, teda celkovo 312,30 eur. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 02.05.2019 žalobca oznámil žalovanej, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.03.2019 došlo k postúpeniu pohľadávky vo výške 399,80 eur z právneho predchodcu žalobcu F. B., s.r.o. na žalobcu. Zo Zmluvy o postúpení pohľadávok vrátane jej prílohy č. 1 k zmluve vyplýva, že dňa 27.03.2019 uzavrel právny predchodca žalobcu obchodná spoločnosť F. B., s.r.o.. ako postupca na jednej strane so žalobcom ako postupníkom na strane druhej túto zmluvu o postúpení pohľadávok, ktorej súčasťou bola aj pohľadávka voči žalovanej vo výške istiny 399,80 eur, čím je zároveň daná aktívna legitímácia žalobcu v tomto konaní. Pokusom o zmier zo dňa 13.11.2020 žalobca vyzval žalovanú, aby dlžnú sumu 326,73 eur zaplatila do 23.11.2020. Nakoľko zo strany žalovanej došlo k čiastočným úhradám, ktoré žalobca bližšie špecifikoval v podanej žalobe, uplatňuje si postupca zvyšnú časť neuhradenej sumy vyplývajúcej z faktúry č. XXXXXXXXXXXX vo výške 199,80 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má žalobca za to, že jeho uplatnený nárok je dôvodný a preukázaný čo do jeho vzniku aj výšky, preto žiadal žalobe v celom rozsahu vyhovieť a priznať žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Odstúpením od zmluvy zo dňa 14.12.2017 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej, že s účinnosťou od 31.12.2017 odstupuje od zmluvy o poskytovaní verejných služieb. Žalovanej oznámil, že jej aktuálny záväzok predstavuje sumu 115,- eur. Zároveň upozornil žalovanú, že pokiaľ má v užívaní, resp. v nájme, technické zariadenie patriace F. B., povinnosť do 15 dní odo dňa ukončenia zmluvného vzťahu vrátiť technické zariadenie F. B. na predajné miesto. Ak Účastník nevráti technické zariadenie, žalobca má za to, že má nárok na uplatnenie zmluvnej pokuty v zmysle platného Cenníka v nasledovnej výške: pokuta za stratu, nevrátenie alebo poškodenie Koncového zariadenia 50 eur, pokuta za stratu, nevrátenie alebo poškodenie Smart karty 19,90 eur, pokuta za stratu, nevrátenie alebo poškodenie zdrojového kábla, resp. adaptéra 10 eur, pokuta za stratu, nevrátenie alebo poškodenie diaľkového ovládača 10 eur, pokuta za stratu, nevrátenie alebo poškodenie SCART kábla 3 eurá.

5. Predmetnú zmluvu považoval súd prvej inštancie za spotrebiteľskú zmluvu, pričom je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, nakoľko ide o zmluvu, ktorú uzatváral právny predchodca žalobcu ako dodávateľ a žalovaná ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy bol daný žalobcom bez možnosti žalovanej prívodiť akúkoľvek zmenu. Predmetom konania v danom prípade bol nárok na zaplatenie sumy 199,80 eur uplatnený na základe faktúry č. XXXXXXXXXXXX vystavenej na sumu 312,30 eur, spolu s kapitalizovaným a nekapitalizovaným úrokom z omeškania. Žalovaná uhradila nárok z predmetnej faktúry vo výške 112,50 eur, a to platbami dňa 18.11.2019 v sume 20,- eur (započítané na dlh z predmetnej faktúry v sume 12,50 eur), dňa 16.12.2019 v sume 20,- eur, dňa 21.1.2020 v sume

20,- eur, dňa 17.2.2020 v sume 20,- eur, dňa 7.7.2020 v sume 20,- eur a dňa 9.9.2020 v sume 20,- eur. Súd posúdil nárok na zmluvné pokuty uplatnené na základe faktúry č. XXXXXXXXXXXX spolu v sume 235,80 eur nie je dôvodný. Pokuty podľa čl. 2 zmluvy o poskytovaní verejných služieb celkovo v sume 185,80 eur boli dohodnuté pre prípad nevrátenia, straty alebo odcudzenia jednotlivých zariadení. Na základe uvedeného nebolo súdu prvej inštancie zrejmé, z akých dôvodov si žalobca uplatňuje proti žalovanej uvedené zmluvné pokuty, keďže v danom prípade nebolo z jeho strany preukázané, že by došlo k strate, prípadne odcudzeniu jednotlivých zariadení, alebo že by ich žalovaná odmietala žalobcovi vydať. Z obsahu spisu nevyplývalo a žalobca ani nijakým iným spôsobom nepreukázal, že by žalobca, resp. (jeho právny predchodca) bol žalovanú požiadal o vydanie poskytnutých zariadení. Na základe uvedeného súd vyhodnotil nárok na zmluvnú pokutu ako nedôvodnú, nakoľko neboli splnené predpoklady, za ktorých by žalobcovi vznikol nárok na zmluvnú pokutu. Nebolo totiž preukázané, že by k nevráteniu, strate alebo odcudzeniu zariadení došlo. Žalobca poukázal na skutočnosť, že žalovanú žiadal o vrátenie uvedených zariadení v listine „Odstúpenie od zmluvy o poskytovaní verejných služieb“ zo dňa 14.12.2017, avšak žiadnym dôkazom nepreukázal, že by sa uvedená listina dostala do dispozičnej sféry žalovanej. Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručeníu je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručeníu najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t.j. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2011, sp. zn. 5 Cdo 129/2010). Dôjdením do sféry vplyvu príjemcu sa rozumie napríklad vhoďenie listu do schránky príjemcu alebo dôjdenie mailu na mailovú adresu príjemcu, ak príjemca dal v zmluve najavo, že písomnosti možno posielat' aj elektronicky. Rozhodujúce je objektívne hľadisko, t. j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Žalobca v danom prípade nepreukázal, že listina zo dňa 14.12.2017, ktorou mal žalovanú vyzvať na vrátenie zariadení vo vlastníctve žalobcu (jeho právneho predchodcu), sa dostala do dispozičnej sféry žalovanej, a to žiadnym dôkazom. Žalobcovi ako vlastníčkovi veci poskytuje ochranu ustanovenie § 126 ods. 1 a § 682 Občianskeho zákonníka. Žalobca je preto oprávnený domáhat' sa vrátenia prenajatej vec v stave zodpovedajúcom dojednanému spôsobu užívania veci; ak sa spôsob užívania výslovne nedohodol, v stave, v akom ju prevzal, s prihliadnutím na obvyklé opotrebenie. Žalobca ako vlastník veci, nepreukázal, aby využil niektorú z týchto foriem ochrany, keďže zo žalobného návrhu ani predložených listín nevyplýva, žeby si takéto právo uplatnil, na ochranu svojho vlastníckeho práva si zvolil dojednanie o zmluvnej pokute postihujúcej zákazníka, čo môže navodzovať dojem, že jeho skutočným záujmom nebolo opätovne ako vlastník aj vec držať a nakladať s ňou, ale že tu bola len zvolená možnosť získania náhrady za takúto vec prostredníctvom inštitútu zmluvnej pokuty. Zároveň je potrebné uviesť, že ide o zmluvnú pokutu, ktorej požadovanie od spotrebiteľa je v rozpore s dobrými mravmi, pretože na spotrebiteľa prenáša zodpovednosť za úhradu celej ceny zariadenia vo vlastníctve dodávateľa, ktorá nie je riadnym spôsobom verifikovaná a bez toho, aby sa situácia riešila najprv požiadavkou na vrátenie týchto zariadení.

6. V predmetnej veci súd považuje za neprijateľný samotný spôsob dojednávania zmluvnej pokuty, kedy dodávateľovi umožňuje domáhat' sa zmluvnej pokuty v prípade nevrátenia zariadenia, ktoré je vo vlastníctve dodávateľa, bez toho, aby musel pred tým žiadať spotrebiteľa o vrátenie tohto zariadenia. Bez toho, aby žalovaná ako spotrebiteľ bola vyzvaná na vrátenie zariadení a bez toho, aby bolo hodnoverným spôsobom zistené a konštatované, že tieto zariadenia nechce, alebo nemôže vrátiť, je účtovaná zmluvná pokuta, ktorá je vlastne núteným odpredajom predmetných zariadení žalovanému bez toho, aby to bolo riadnym spôsobom dohodnuté a predovšetkým v zmysle vyššie uvedeného bez toho, aby bolo verifikované, či táto cena - zmluvná pokuta skutočne zodpovedá cene predmetného zariadenia. Takúto konštrukciu zmluvnej pokuty, ktorá je nepochybne v rozpore s dobrými mravmi nemožno akceptovať. Žalovaná sa nestala vlastníčkou koncových zariadení, a teda žalobca má právo kedykoľvek žiadať o vrátenie týchto zariadení, a aj z tohto dôvodu súd má za to, že by zaplatenie pokút za nevrátenie jednotlivých zariadení spolu v sume 185,80 eur a súčasne ponechanie možnosti žalobcu kedykoľvek žiadať o ich vrátenie, bolo neprimerané a nespravodlivé. Takéto dojednanie zmluvnej pokuty spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa ako ich predpokladá ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čím sa zároveň prieči dobrým mravom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené súd zamietol žalobu žalobcu v časti, ktorou sa domáhal proti žalovanej zaplatenia zmluvnej pokuty za nevrátenie Scart kábla v sume 6 eur, nevrátenie diaľkového ovládača v sume 20,- eur, za nevrátenie koncového zariadenia sumu 100,-

eur, za nevrátenie smart karty v sume 39,80 eur, nevrátenie zdrojového kábla v sume 20,- eur, teda celkovo v sume 185,80 eur.

7. V rámci faktúry č. XXXXXXXXXX sa žalobca domáhal aj zaplatenia zmluvnej pokuty 50 eur za porušenie záväzku viazanosti, teda zmluvnej pokuty zrejme podľa Preberacieho protokolu zo dňa 04.08.2015. V danom prípade sa zmluvná pokuta podľa časti Preberacieho protokolu označenej ako „Pokuty v zmysle podmienok kampane“ vypočíta ako súčet sumy 50,- eur, ktorá predstavuje výšku zmluvnej pokuty pri predčasnom ukončení zmluvy pre poskytovanie verejných služieb a poskytnutej zľavy z jednorazových poplatkov v zmysle Cenníka pre poskytovanie verejných služieb. Uvedené dojednanie súd v danom prípade nepovažoval za dostatočne určité v súlade s vyššie cit. ust. 544 ods. 1 a 2. Občianskeho zákonníka. Pokiaľ je síce základ zmluvnej pokuty v sume 50 eur uvedený vo formulárovej listine podpísanej žalovanou, ďalšie zľavy, ceny a poplatky, od ktorých výšky sa odvíja celková suma zmluvnej pokuty, sú uvedené v listinách, ktoré už podpísané žalovanou nie sú, teda v Cenníku pre poskytovanie verejných služieb. Zároveň neurčitosť takéhoto dojednania zmluvnej pokuty spočíva aj v tom, že určenie celkovej výšky zmluvnej pokuty je pre priemerne informovaného spotrebiteľa značne komplikované a v okamihu podpisu niekoľkostranovej formulárovej zmluvy je takmer nemožné mať predstavu o skutočnej výške takejto sankcie (súčet 50 eur a poskytnutej zľavy z jednorazových poplatkov v zmysle Cenníka pre poskytovanie verejných služieb). Vyššie uvedené súd považuje za druhý dôvod neprijateľnosti uplatnenej zmluvnej pokuty podľa Preberacieho protokolu. Dojednanie samotného základu zmluvnej pokuty vo formulárovom dokumente „Preberací protokol Služba Satelitnej televízie - N. F.“ nespĺňa podmienku platného dojednania zmluvnej pokuty. Uvedená listina nebola zmluvou dodávateľa so spotrebiteľom, mala slúžiť primárne na potvrdenie fyzickej inštalácie zariadení zvolených podľa samotnej zmluvy o poskytovaní verejných služieb zo dňa 04.08.2015. Uvedenie takejto sankcie v dokumente, ktorý spotrebiteľ považuje primárne za potvrdenie zriadenia služby a potvrdenie prevzatia prenajatých zariadení, nemožno považovať za prijateľné. Jedná sa o dokument prevažne s ustanoveniami technického charakteru súvisiacimi s inštaláciou zariadenia potrebného na prevádzkovanie služby. Zakotvenie takejto sankcie v uvedenom dokumente možno porovnať so sankciami uvedenými v obchodných podmienkach, prípadne cenníkoch. V danom prípade nie je splnený zákonný predpoklad platného dojednania zmluvnej pokuty v sume 50 eur v písomnej forme, nesplnenie ktorej má za následok absolútnu neplatnosť takéhoto dojednania v zmysle ust. § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca navyše má právo na zaplatenie zmluvnej pokuty od spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sú ako tzv. typové zmluvy uzavierané vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy a teda i dojednanie o zmluvnej pokute podstatným spôsobom neovplyvňuje. Zmluvné dojednanie, obsiahnuté v preberacom protokole, týkajúce sa zmluvnej pokuty, sa považuje za neprijateľné zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súd žiadnym spôsobom nespochybňuje význam zmluvnej pokuty; pokiaľ však ide o spotrebiteľský vzťah, musí ísť o takú zmluvnú pokutu, ktorá obstoje v rámci povinnej súdnej kontroly neprijateľných podmienok so zreteľom na povahu, obsah a všetky osobitosti právneho úkonu, so zreteľom na vzájomné práva a povinnosti účastníkov spotrebiteľskej zmluvy a v neposlednom rade i so zreteľom na sankcionovanie nesplnenia povinností na strane oboch účastníkov zmluvy. V spotrebiteľskej veci by už pri samotnom uzavieraní zmluvy nemal byť prísnejšie alebo výlučne sankcionovaný zmluvnou pokutou len jeden účastník zmluvy, a to spotrebiteľ. Už toto na prvý pohľad vyznieva výrazne v neprospech jedného účastníka zmluvy. Dodávateľ nie je nijako sankcionovaný v súvislosti s prípadným nesplnením povinnosti na jeho strane, čo súd považuje za ďalší (tretí) dôvod neprijateľnosti uvedenej sankcie. Rovnako je bez akéhokoľvek významu to, akú cenu služieb spotrebiteľ nezaplatí, t.j. či nezaplatí napríklad len cenu dojednaného mesačného poplatku, alebo nezaplatí cenu v dôsledku prekročenia tejto sumy aj niekoľkonásobne vyššiu (v tomto smere dodávateľ až do prerušenia služby spotrebiteľa nijako neobmedzuje). Uvedené nezohľadnenie časového aspektu pri určení výšky zmluvnej pokuty súd považuje za ďalší (štvrtý) dôvod jej neprijateľnosti. Takéto dojednanie zmluvnej pokuty podľa Preberacieho protokolu zo dňa 04.08.2015, poukazujúc na vyššie spomenuté dôvody v ich celkovom súhrne, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa ako ich predpokladá ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čím sa zároveň prieči dobrým mravom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, preto súd žalobu žalobcu v časti nároku na zmluvnú pokutu vo výške 50 eur zamietol. Vzhľadom na uvedené súd žalobu týkajúcu sa nárokov žalobcu na zmluvné pokuty v celkovej sume 199,80 eur, zamietol. Jedná sa o uplatnenú časť neuhradených zmluvných pokút, pričom za nedôvodné súd považoval nároky na zmluvné pokuty podľa faktúry č. XXXXXXXXXX v sume 235,80 eur (pokuty za nevrátenie zariadení v sume 185,80 eur + pokuta za porušenie záväzku viazanosti v sume 50,- eur).

8. Nakoľko nárok podľa faktúry č. XXXXXXXXXXXX, ktorý je možné považovať za dôvodný je vo výške 76,50 eur a žalovaná uhradila na uvedenú faktúru sumu 112,50 eur, nie je dôvodný ani žalobcom uplatnený nárok na úroky z omeškania. Úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 76,50 eur od 11.2.2018 do 18.11.2019 predstavuje sumu 6,77 eur, úrok z omeškania zo sumy 64 eur od 19.11.2019 do 16.12.2019 predstavuje 0,24 eur, úrok z omeškania zo sumy 44 eur od 17.12.2019 do 21.1.2020 predstavuje 0,21 eur, úrok z omeškania zo sumy 24 eur od 22.1.2020 do 17.02.2020 predstavuje 0,09 eur, úrok z omeškania zo sumy 4 eur od 18.2.2020 do 7.7.2020 predstavuje 0,07 eur. Spolu bol dôvodný nárok na úrok z omeškania vo výške 7,38 eur, pričom žalovaná preplatila dlžnú sumu, ktorú bolo možné žalobcovi priznať o 36 eur (uhradila 112,50 eur, mala uhradiť iba 76,50 eur), v ktorej sume je aj zákonný úrok z omeškania. Vzhľadom na uvedené súd zamietol žalobu aj v časti nároku na kapitalizovaný úrok z omeškania v sume 37,69 eur, ako aj úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 199,80 eur od 10.9.2020 do zaplatenia.

9. Pokiaľ by nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní mal byť nárokom na náhradu škody, keďže žalobca označuje svoj nárok v žalobe alternatívne ako kompenzáciu škody, uvedený nárok by bol premlčaný s poukazom na ustanovenia § 54a a 875v Občianskeho zákonníka v spojení s ustanoveniami § 101 a § 106 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka. Subjektívna dvojročná premlčacia doba plynúca od momentu, kedy sa žalobca ako poškodený dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, začala plynúť najneskôr dňa 14.12.2017, teda od odstúpenia od zmluvy, pričom uplynula najneskôr 14.12.2019. Žaloba bola pritom na súde podaná až dňa 22.01.2021. Aj v takomto prípade by súdu neostávalo iné, ako žalobu žalobcu ohľadne nároku na náhradu škody zamietnuť v celom rozsahu.

10. O náhrade trov konania súd rozhodoval v zmysle ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP. Keďže však úspešnej žalovanej žiadne trovy konania nevznikli, nárok na náhradu trov konania jej nepriznal.

11. Proti rozsudku podal včas žalobca odvolanie, ktoré odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Uviedol, že sa nestotožňuje s právnym názorom súdu, podľa ktorého zmluvné dojednania o zmluvnej pokute za nevrátenie jednotlivých zariadení je neprijateľnou zmluvnou podmienkou z dôvodu paušálnosti, pričom spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a súčasne zmluvná pokuta nebola individuálne dojednaná, keďže nemohol jej obsah reálne ovplyvniť. V zmysle ust. § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka si môžu strany dojednať zmluvnú pokutu aj vtedy, keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda. Účelom zmluvnej pokuty je donútiť dlžníka pod hrozbou majetkovej sankcie k riadnemu splneniu záväzku. Žalobca si pokutu uplatňuje ako kompenzáciu škody z titulu porušenia zmluvnej povinnosti žalovaného spočívajúcej v nevrátení zariadení. Podľa žalobcu ide o nesporné skutkové tvrdenie, až žalovaný predmetnými zariadeniami disponoval a využíval ich, rovnako je nesporným tvrdenie žalobcu, že „Odstúpenie os Zmluvy o poskytovaní verejných služieb“ bolo žalovanému zasielané. Žalovaný porušil svoje povinnosti poskytnúť žalobcovi zmluvne dohodnuté protiplnenie, t.j. neuhradil faktúry vystavené za poskytnuté služby riadne a včas. Súd však toto porušenie zmluvných povinností žalovaného nezohľadnil. Žalobca poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, podľa ktorej je nutné prihliadať na výšku dojednanej zmluvnej pokuty, povahu a význam zabezpečovacej povinnosti, ako aj na to, či porušením zmluvnej povinnosti vznikla druhej strane škoda a v akej výške. Výška dojednanej zmluvnej pokuty nie je svojou povahou neprijateľná, nakoľko je jasne, zrozumiteľne a určito vyjadrená celým číslom. Nepredstavuje prekvapivý alebo nesplniteľný záväzok, čo do dôvodu a výšky. Žalobca uviedol, že mu nie je zrejmé, z akého dôvodu by bol dodávateľ nútený so spotrebiteľom uzatvoriť len také dojednania zmluvnej pokuty, ktorej hodnota klesá regresívnym spôsobom plynutím času alebo využívaním služieb spotrebiteľom. Zmluvná pokuta predstavuje paušalizovanú náhradu škody a žalovaná dojednania bez výhrad podpísala. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie, resp. zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

13. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1, 2 CSP vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu

predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (§ 380 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

15. Jedným z podstatných odvolacích argumentov žalobcu bolo tvrdenie, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

16. K námietke nesprávneho právneho posúdenia odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR sp.zn. 7Cdo/7/2010).

17. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

18. Odvolací súd osvojujúci si závery súdu prvej inštancie na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu dopĺňa nižšie uvedené.

19. V zhode so súdom prvej inštancie ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi stranami sporu je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatvorení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobca je spotrebiteľ, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmlúv alebo jej zmeny, pričom aj zmluva o spotrebiteľskom úvere túto charakteristiku spĺňa.

20. Predmetom tohto konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 199,80 eur istiny s príslušenstvom voči žalovanej. Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzavreli dňa 04.08.2015 zmluvu o poskytovaní verejných služieb, a zároveň z Preberacieho protokolu zo dňa 04.08.2015 vyplýva, že žalovaná prebrala osobne zariadenie vo vlastníctve právneho predchodcu žalobcu. Z faktúry s dátumom splatnosti 10.02.2018 (č.l. 19) vyplýva, že právny predchodca žalobcu vyúčtoval žalovanej sumu 312,30 eur. Ide o pokutu za nevrátenie zariadení v sume 185,80 eur a pokuty za porušenie záväzku viazanosti v sume 50 eur. Uvedený nárok žalobcu predstavuje uplatnené zmluvné pokuty, ktoré súd prvej inštancie považoval za nedôvodné, a preto tento nárok žalobcovi nepriznal, pričom odvolací súd sa s týmto záverom plne stotožňuje, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd rovnako považoval za nepochybné, že predmetné zmluvy boli uzavreté ako zmluvy spotrebiteľské, kde prichádza do úvahy aplikácia ustanovení § 52 a nasl. OZ zameraná na ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami.

21. Podľa § 544 ods. 1 OZ, ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne žiadna škoda.

22. Podľa § 544 ods. 2 OZ. zmluvnú pokutu možno dojednať len písomne a v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo spôsob jej určenia.

23. Zo samotnej podstaty zmluvnej pokuty vyplýva požiadavka na prísne formálne náležitosti, medzi ktoré patrí jej výslovné dojednanie a individuálne stanovenie vzájomných práv a povinností. Súdna prax sa jednoznačne ustálila v závere, že dojednanie o zmluvných pokutách musí byť obsiahnuté v zmluve, nie vo všeobecných obchodných podmienkach či iných listín pripojených k zmluve (napríklad cenník, tarifa a podobne), nemožno ju zakomponovať medzi inými všeobecnými ustanoveniami týkajúcimi sa zmluvy a právneho vzťahu účastníkov, ktoré sú v podstate pre väčšinu spotrebiteľov rovnaké, sú technického rázu a majú tiež vysvetľovaciu povahu. Preto nie je možné považovať za platne dojednanú takú zmluvnú pokutu, ktorá nie je obsiahnutá priamo v zmluve, kde spotrebiteľ pripojil svoj vlastnoručný podpis, ale vo všeobecných či iných listinách vydaných dodávateľom, ktoré by sa mali pripojiť ku každej zmluve bez ohľadu na daný individuálny typ zmluvného vzťahu.

24. Nie je možné prijať záver, aby zmluvná pokuta bola používaná paušálne pre každý zmluvný vzťah, ale musí sa k nej pristupovať individuálne a tiež v tom zmysle, aby si každý, kto na seba prevezme povinnosť v prípade porušenia povinnosti uhradiť zmluvnú pokutu, bol týchto skutočností vedomý. Vo vzťahoch, v ktorých vystupujú strany, ktorých pozície sú značne nerovnovážne, sa nemožno uspokojiť s tým, že obom stranám budú poskytnuté rovnaké právne prostriedky, teda formálna rovnosť, lebo v skutočnosti nerovnosť východísk prostriedkov spôsobuje i nerovnosť vo výsledku samotnom. Riešenie tejto situácie je v tom, že slabšej zmluvnej strane je priznaných viac práv a silnejšej zmluvnej strane je uložených viac povinností. Účelom danej právnej úpravy je teda snaha o dosiahnutie skutočnej rovnováhy tým, že budú právne vyrovnané východiskové ekonomické informačné a iné rozdiely, ktoré medzi stranami panujú. Aby bola dosiahnutá rovnosť, je nutné nerovnosť východísk pozícií korigovať rovnako nerovnou úpravou práv a povinností. V pozitívnom práve sa potom ochrana spotrebiteľa premieta do podoby vyššej informačnej povinnosti dodávateľa, do práv spotrebiteľa odstúpiť od zmluvy, do podoby zákazu niektorých dojednaní v spotrebiteľských zmluvách, či do podoby príkazu v pochybnostiach o význame spotrebiteľských zmlúv vykladať ich pre spotrebiteľa najpriaznivejšie. Princíp autonómie vôle a princíp rovnosti je doplňovaný a korigovaný princípom ekvity či spravodlivosti. Keďže v spotrebiteľskom práve je dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, lebo má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, tak okrem obmedzenia vyplývajúceho z vyššie uvedeného princípu rovnosti prostriedkov, možno od dodávateľa očakávať i vyžadovať, že sa vo vzťahu k spotrebiteľovi bude chovať vo všeobecnej polohe poctivo. Ak nepostupuje týmto spôsobom, spreneverí sa dôvere druhého účastníka zmluvného vzťahu v poctivosť svojho konania a takémuto nepoctivému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu. V praxi sa zásada poctivosti prejavuje okrem iného i tým, že text spotrebiteľskej zmluvy má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľný, prehľadný, logicky usporiadaný. Zásada poctivosti dopadá ale i na aplikáciu všeobecných obchodných podmienok a tomu zodpovedajúcich, t. j. obdobných listín, v tomto prípade Preberací protokol. Tieto majú slúžiť predovšetkým k tomu, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednanie technického a vysvetľujúceho charakteru, nesmú slúžiť k tomu, aby do nich v často neprehľadnej zložite formulovanej a malým písmom písanej forme dodávateľ skryl dojednanie, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné, a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa najskôr uniknú, ako je napríklad dojednanie o zmluvnej pokute. Pokiaľ tak napriek tomu dodávateľ urobí, nepočína si v právnom vzťahu poctivo a takémuto konaniu nemožno priznať právnu ochranu. Z vyššie uvedených východísk potom vyplýva záver, že dojednanie o zmluvnej pokute v rámci spotrebiteľskej zmluvy zásadne nemôže byť súčasťou tzv. Preberacieho protokolu. Z obsahu uzavretých zmlúv vyplýva, že text zmlúv bol vopred pripravený dodávateľom pre neurčitý počet budúcich spotrebiteľov, zmluvy boli pripravené vopred v podobe predbežne formulovanej tzv. typovej, resp. štandardnej zmluvy, pričom do zmluvy sa dopisovali iba údaje individualizujúce spotrebiteľa a ním vybraný účastnícky program a koncové zariadenie. Žalovaná ako spotrebiteľ mala síce zrejme možnosť oboznámiť sa s dojednanými zmluvnými ustanoveniami pred podpisom zmluvy, ale nesporne nemohla ovplyvniť ich obsah. Zmluvné dojednanie obsiahnuté v uvedených zmluvách preto nemožno považovať za individuálne dojednané (§ 53 ods. 2 OZ). Je nesporné, že žalovaná ako spotrebiteľ nemala žiadnu reálnu možnosť ovplyvniť obsah vopred dodávateľom navrhnutého a fixne formulovaného dojednanie o zmluvnej pokute. Mohla iba zmluvu a preberací protokol ako celok odmietnuť alebo ich prijať a podrobiť sa teda tak i dodávateľom nanútenému dojednaniu o zmluvnej pokute. Dôkazné bremeno preukázať, že dojednanie o zmluvnej pokute bolo individuálne dohodnuté pritom v zmysle cit. § 53 ods.3 Občianskeho zákonníka bolo na žalobcovi. Žalobca ale v konaní individuálne dojednanie zmluvnej

pokuty nepreukázal, a preto bolo nevyhnutným v súlade s § 53 ods. 3 OZ predmetnú zmluvnú podmienku nepovažovať za individuálne dojednanú. Žalobca predmetné zmluvné pokuty vyjadril jednou pevnou sumou bez ohľadu na to, kedy k porušeniu tej-ktorej zmluvnej povinnosti dôjde, kedy zmluvné pokuty nerešpektujú skutočnosť, aká miera povinnosti porušenia účastníka zmluvného vzťahu, aká intenzita tu nastala, i keď pri vyvážených zmluvných vzťahoch takto treba postupovať, aby konanie zmluvných strán a nastavené zmluvné podmienky boli vyvážené a vo všeobecnosti spravodlivé. Také zmluvné dojednania, ktoré uvedené zásady nerešpektujú, vytvárajú zjavnú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, pretože vyžadujú od neho, aby zaplatil neprimerane prísnu sankciu bez ohľadu na rozsah porušenia jeho povinností. Takúto zmluvnú podmienku môže súd v zmysle § 298 CSP vyhlásiť za neprijateľnú. V prejednávanom prípade súd prvej inštanície takto nepostupoval, pretože tu nejde o pôvodného dodávateľa, ktorý aplikoval neprijateľnú zmluvnú podmienku v sporných zmluvách a terajší žalobca, ktorý nie je dodávateľ, uvedenú zmluvnú podmienku v rámci spotrebiteľských vzťahov nepoužíva (nevystupuje tu ako dodávateľ), preto aplikácia § 298 CSP nie je efektívna. To však nemôže brániť vo vyhodnotení predmetnej zmluvnej pokuty ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktorá je neprijateľná a na základe ktorej nie je možné požadované plnenie priznať, na ktorú skutočnosť poukázal aj súd prvej inštanície. V tomto smere sa súdna prax už ustálila v názore, že odstupňovanie zmluvnej pokuty podľa rozsahu a intenzity uvedeného porušenia je v rámci spotrebiteľských vzťahov dôležité, pretože tu treba rozlišovať situácie, kedy a za akých podmienok, v akom rozsahu dôjde k neplneniu povinností spotrebiteľa (rozsudok ESD vo veci C-618/10). Preto súd postupoval správne, keď žalobcom požadované plnenie i z dôvodu jeho neplatnosti pre spôsobenie v značnej nerovnováhy vo vzájomných právach a povinnostiach účastníkov zmluvy žalobcovi nepriznal. Odvolací súd má obsahom spisu ďalej preukázaný jednoznačný záver súdu v tom, že žalobca žiadnym spôsobom netvrdil a ani nepreukázal, že žalovanej vznikla povinnosť vrátiť predmetné zariadenia a ani to, že žalovanú vyzval na ich vrátenie a žalovaná ich nevrátila. Žalobca tým nepreukázal skutkový a právny dôvod svojho nároku. Žalobca tieto skutočnosti pred súdom prvej inštanície netvrdil a ani nepreukázal a napriek tomu, že súd na uvedené poukázal vo svojom rozsudku, žalobca tak neurobil ani v rámci odvolacieho konania, preto odvolaciemu súdu nezostalo iné, len nárok žalobcu považovať za nepodložený a nepreukázaný, a preto pokiaľ súd prvej inštanície z uvedeného dôvodu jeho žalobu v tejto časti zamietol, odvolací súd považuje aj tento záver za vecne správny. V danom prípade sa odvolací súd plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštanície, že žalobca nepreukázal základ ani výšku svojho nároku, a tak mu uplatnené plnenie nebolo možné priznať. Preto pokiaľ súd prvej inštanície nárok žalobcu na zaplatenie zmluvných pokút v sume 199,80 eur spolu s príslušenstvom zamietol, postupoval vecne správne.

25. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva, nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. (Pozri rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

26. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštanície správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil. Z týchto dôvodov odvolací súd považuje odvolanie žalobcu za nedôvodné a vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdzuje ako vecne správny (§ 387 CSP).

27. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Odvolanie žalobcu nebolo dôvodné, v dôsledku čoho nárok na náhradu trov konania patrí žalovanej v súlade so zásadou úspechu v sporovom konaní. Z obsahu súdneho spisu je však zrejmé, že žalovanej v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto jej ich náhrada nebola priznaná (čl. 4 ods. 2 v spojení s čl. 17 CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).